

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

28. Vtrum Parentes quamprimum teneantur baptizare infantes? Et
explanatur quomodo intelligendum sit illud quamprimum. Ex p. 3. tr. 4.
res. 8.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

De Sacram. Baptism. Resol. XXVIII. &c. 21

RESOL. XXVIII.

Utrum Parentes quamplurimum teneantur baptizare infantes?

Et explanatur, quomodo intelligendum sit illud quamplurimum. Ex p. 3. tract. 4. Ref. 8.

§. 1. Communiter affirmativè respondent DD. sed quomodo intelligendum sit illud *quamplurimum*, arbitrio prudentis viri committunt Henriquez *lib. 2. c. 4. n. 3.* Suarez *in 3. part. tom. 3. disp. 25. sect. 2.* & alij, attentis circumstantiis, & cujusque Ecclesie consuetudine.

2. Sed Sotus *in 4. sent. disp. 5. quest. unie. art. 3.* in particulari descendens sic asserit. Cum puer statim baptizari jubetur, non intelligitur eadem natiuitatis die aut tertia, aut quarta, sed quando commodè potest in Ecclesiam portari, & mergi, quod est octavo die, ut moris est, vel decimo, aut duodecimo die. Ita Sotus qui loquitur absolute de omnibus baptizandis, & ubi patrinus expectaretur.

3. Non reticebo tamen in nostra Synodo Panormitana celebrata anno 1615. ab Eminentissimo Cardinali ab Atria circa præsentem casum ita determinatum esse *p. 2. cap. 1. num. 2.* Natum infantem ij, quorum ea est cura, ante nonum diem ad suscipiendum in Ecclesia Baptismum deferant, quod si neglexerint, excommunicationis pœnæ subiaceant. Ita Synodus.

RESOL. XXIX.

Quando infantes Christianorum sint baptizandi à parentibus, vel tutoribus?

Sed difficultas est, an consuetudo Ecclesie obligans sub mortali parentes ad baptizandum infantes, sit ubique? Ex p. 9. tract. 6. & Misc. 1. Ref. 1.

§. 1. IN mortis periculo adesse Præceptum divinum baptizandi infantes, certum est. Difficultas est extra periculum mortis. Et tunc etiam adesse tale Præceptum docet Granado *in 3. part. contr. 4. tract. 4. disp. 4. num. 4.* cum Soto, & Valentia.

2. Probat, quia adulti divino Præcepto tenentur baptizari, cum primum commodè possunt, ut Suarez ipse, & alij concedunt: ergo simile Præceptum obligat ad baptizandos infantes, cum primum commodè possint. Patet consequentia: quia, si attendamus Scripturam, & Ecclesie traditionem, non magis ex illis colligitur divinum Præceptum statim baptizandi adultos, quam infantes: si verò consideretur necessitas recipientium, multò major est in parvulis, qui per votum Baptismi non possunt obtinere salutem, quam in adultis, qui sine reali susceptione Baptismi justificari, & salvari possunt. Ergo non minus, sed magis obligat lex divina ad pueros baptizandos: & cum illi non sint obligationis capaces, Præceptum hoc obligavit eos, quibus pueroꝝ cura demandata est.

3. Confirmatur: quia eadem omnino ratio, quæ supra probatum est, adultos obligari ad Baptismum statim recipiendum aliquo divino Præcepto, probat etiam, pueros esse baptizandos statim. Nec est, unde sufficienter colligatur, Ecclesiam imposuisse Præceptum baptizandi pueros, & non potuisse declarasse ipso usu, & consuetudine Ius

divinum, quod ex verbis Ioan. 3. sufficienter colligitur. Cum enim ex Christi Domini institutione Baptismus sit necessarius, non solum, ut quis gloriam consequatur; sed ut in hac vita iustificetur, & pertineat ad Ecclesiam, sufficienter inferitur, non solum voluisse Christum Dominum obligare, ut recipiatur in mortis articulo; sed etiam extra illum, quando primum commodè recipi potest: cum ergo Baptismus commodè recipi possit in infantia, in illa tenebuntur parentes, vel tutores hac divina lege pueros baptizare.

4. Sed mihi magis placet opinio Suarez *in 3. part. disp. 25. sect. 2.* & aliorum. Dicendum est igitur, extra casum necessitatis nullum extare divinum Præceptum, quod obliget ad baptizandos hos infantes filios Christianorum ante usum rationis. Neque enim Scriptura, vel traditio ostendi potest de hac re positivum Præceptum; neque etiam est naturale, quod ex aliis principiis fidei necessario sequatur. Dices: Ipsa quotidiana necessitas, & morale periculum, quod est in illa tenera ætate, videtur esse sufficiens causa, ut ex vi institutionis Baptismi orta sit hæc obligatio. Respondetur, hanc quidem rationem ostendere, rem esse valde convenientem, non tamen simpliciter necessariam: quia illa necessitas non est tanta, ut ex illa oriatur morale periculum moriendi sine Baptismo præcipue cum hoc Sacramentum possit tanta facilitate administrari, ut rarissime possit evenire casus, in quo moraliter ob acceleratam infantis mortem dari non possit.

5. Itaque existimo, Ecclesiastico jure necessarium esse baptizare hos infantes ante usum rationis. De hac enim re non invenio Ius Canonicum; quod scriptum sit: tamen recepta Ecclesie consuetudo, sufficiens videtur ad hoc Ius introducendum: cuius indicium esse potest, quod si quis fidelium vellet contra hanc consuetudinem agere, magnum scandalum in aliis generaret, nisi evidens aliqua necessitas ad Baptismum differendum cogeret. Quocirca & Pastores Ecclesie tenentur adhibere curam, ut id parvuli mature baptizentur, & parentes etiam tenentur eos ad Baptismum offerre. Quod si ipsi negligentes sint, vel etiam si sint inviti, Pastores Ecclesie eos debent obligare, & cogere, vel, si opus sit, etiam ipsi invitis filios baptizare: quia neque horum consensus est simpliciter ad Baptismum necessarius, neque habent jus differendi filiorum Baptismum contra legem, seu consuetudinem Ecclesie.

6. Sed difficultas est, an talis consuetudo obligans sub culpa mortali, parentes ad baptizandum infantes, sit ubique. Dubitat novissime Marcus Serra *in 3. part. D. Thome, quest. 68. art. 3.* ubi sic ait: [Quamvis de hac re nullum sit Ius canonicum scriptum; tamen recepta Ecclesie consuetudo, sufficiens videtur ad hoc Ius introducendum. An verò hæc consuetudo sit totius Ecclesie, mihi non constat: sed, si verum est, quod fama sparfit, Ludovicum XIII. Gallie Regem morti proximum præcipisse baptizari Delphinum, filium suum successorem, qui tunc jam septem, vel octo annos compleverat; suspicor, in Gallia talem consuetudinem non extare, propter quod dixi, ubi est consuetudo.] Ita ille. Verum ejus opinio mihi non placet: nam Doctores absolute asserunt, consuetudinem obligatoriam baptizandi infantes adesse ubique: & falsum est, quod ipse asserit, talem consuetudinem non extare in Gallia. Et exemplum Ludovici XIII. est falsum, ut mihi fide digni testantur.

7. Restat